

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL

LA MAÑANA 13-4-03

Moix i ganga

El dimecres 2 d'abril moria a Barcelona en Terenci Moix. Charmant home de ploma llarga i desvergonyida. I de vida, si no curta, tampoc no exprimida del tot. Que les burilles dels Ducados passen factura. Entre les coses que el Terenci va engegar a dida en vida, una va ser el nom. I el Ramon, a can PISTRAUS. Visca el Terenci llatí i l'egiptòleg! I de moix, ni molla. Ans el contrari: atrevit, descarat, mitòman enllà la Verge de Montserrat. Un tipus a estones irritant i a estones embolica-me'l que me l'enduc a casa... Jo així ho vaig fer manta vegades. Els seus *Inmortales del cine* són bíblies per als fidels al setè art. Com també en el terreny del teatre català (ei, nacionalistes d'esfinter estret!) m'ho va fer passar safari amb *Tartan dels micós, contra l'estreta de l'ensanxe* (1974). O

amb la seva apassionada traducció del *Hamlet* (1980) de Shakespeare que vam tenir l'oportunitat d'assaborir a la Seu Vella, amb l'Enric Majó fent de príncep cagadubtes. No parlo de les seves novel·les perquè sóc poc consumidor d'aventures alienes.

Així les coses, el 3 d'abril, Francesc Puigpelat en *Lo Macot* de LA MAÑANA, com a salva necrològica per al col·lega traspasat, el titllava de "pijo de la Barcelona de la gauche divine". I tot plegat perquè entre les altres coses que el Terenci va engegar a fer punyetes va ser la fidelitat a una llengua, la catalana, i els seus símbols tribals. Tant de bo que el Puigpelat seguís l'exemple del Terenci, i, posats a dir tupinades xarones, canviés el seu cognom pel de Montepiloso, tu. I qui diu el cognom, diu el ta-

rannà ecumènic (Francesc, ho he escrit correcte?). I ja en plena diarrea nacionalista-d'apretar-a-córrer, la Marta Alòs va i en *Viure per veure* (Segre, 7 abril 2003) vomita tota la bilis partidista contra el malaguanyat Terenci. I de passada contra els "pijos de cases bones" com Margarita Riviere, Núria Espert, Maruja Torres, Rosa Regàs i Boris Izaguirre (?). Allà ella. Qui per rematar el seu mal gust, la seva abrupta mancança (està ben escrit, Marta?) de la més elemental elegància humana, despatxa el Terenci Moix amb un sarcàstic "descansa en pau". Ben segur que de poder exercir el dret a rèplica, Terenci se n'hauria fet un tip de riure i, qui sap, igual la incloïa en el catàleg de mòmies. En Moix i la ganga (els Puigpelats i Alòs). O els perills de la mediocritat en barres, quatre. Lamentable moixiganga patriòtica. Què dic patriòtica!, ofensiva per als lleidatans i lleidatanes ben nascuts. I amb quatre dits de front.